

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Confessionale, || In Qvo || Vniversa || Materia De ||
Confessione Pec-||catorvm Apvd Catholicos || vsitata per
Quæstiones explicatur**

Eisengrein, Martin

Ingolstadii, 1577

VD16 E 795

VIII. Quib[u]snam locis scripturae & rationibus realis haec peccatoru[m]
remissio, quae sit per Sacerdotes, probetur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30362

primam gratiam per eam conferri, & accedentem peccatorem ad ipsam, ex iniusto fieri iustum; ex inimico amicum; & ex ingrato, & exoso, atque ad poenas æternas destinato, gratum DEO, & ipsius filium, & hæredem bonorum æternorum.

Quibusnam locis Scripturæ & rationibus realis hæc peccatorum Remissio, quæ fit per Sacerdotes, probatur?

*Quæstio
VIII.*

EX plurimis aliqua adducam.

PRIMO, non est dubium, quin Absolutio Sacerdotum verè præstet realem Absolutionem à peccatis; quia Christus dixit Apostolis: Quorum remisseritis peccata, remittuntur eis, & quorum retinueritis, retenta sunt. Habent igitur Sacerdotes potestatem remittendi peccata lethalia, & iustificandi peccatores; & aliquando verum est, eos remittere exitialia peccata, & ipsa à Deo retineri, quia retinentur, & nō remittuntur à Sacerdotibus. Non enim verè, & propriè remittuntur peccatoribus peccata, nisi, cum primò iustificantur, & ex peccatoribus, & DEO inimicis, iusti, & amici ipsius fiunt. Et cum dicit: Quorum remisseritis, remittuntur; vel cum pollicitus est eis: Quæcunque solueritis, soluta erunt; satis indicavit, non esse prius aut soluenda, aut remittenda,

Responsio.

Ioan. 20.

Matt. 16.

Cap. V. De Effectibus & Utilitate

tenda, aut saltem aliquando soluenda & remittenda in cœlo, quàm ab eis soluerentur, & remitterentur in terra. Nam si nunquam hocerat futurum, potiùs fuerat dicendum: Quorum remisistis, remissa fuerunt, vel, Quæ solueritis, soluta fuerunt.

SECUNDO, quia Sacramenta legis Euangelicæ id efficiunt, quod significant, ut patet ex definitione Sacramenti: Sacramentum est, inuisibilis gratiæ visibilis forma, sic, ut ipsius imaginem gerat, & causa existat. Similiter ex differentia Sacramentorum veteris legis, & nouæ: Illa enim figurabant, & non operabantur, nec præstabant, quod significabant, ut patet de hostiis, quæ pro peccatis fiebant, quæ cum iustificationem à peccatis significassent, neminem tamen iustificabant iuxta dictum Pauli: Ex operibus legis nemo vnquam iustificatus est. Sed Sacramentum Poenitiæ significat per ipsum fieri remissionem peccatorum, ut ipsa forma Absolutionis ostendit. Quare eam non modo significat: Verùm etiam efficaciter operatur.

Rom. 3.

TERTIO, DEVS peccata non remittit, nisi sint per Sacerdotes remissa, ipso dicente: Quorum remisistis peccata remittentur, & quorum retinueritis, id est, non remisistis, erunt retenta. In quo significat satis apertè, quòd sententia Sacerdotis in terris præcedit sententiam DEI in cœlis: Non

Ioan. 20.

Non enim dixit: Quorum remiseritis peccata, iam sunt remissa; sed remittentur in caelo. Quemadmodum alibi dixit: Quaecumque solueritis in terris, erunt soluta in caelis, in quo innuit, quod sententia à Sacerdote in terris lata, approbabitur in caelo; approbatio autem sententiae praesupponit sententiam latam esse. Igitur falsum est, illam formam; Absoluo te, non significare aliud, quam te absolutum esse ostendo.

Quod inde confirmari potest, quia si ille sit sensus Absolutionis, id est, te absolutum esse ostendo, quaro, à quo absolutum esse peccatorem ostendit, à DEO ne, an ab Ecclesia? Non secundum, cum antea ab Ecclesia absolutus non sit. Nec primum, quia tunc magis conduceret, peccatorem suam iustitiam confiteri Sacerdoti, quam sua peccata; quia ut Sacerdos iudicet illum hominem esse à DEO absolutum, magis conuenit iustitiam talis hominis cognoscere, quam vitia, & peccata ab eo commissa. Quandoquidem per opera charitatis meretur homo à DEO absolui, non per peccata. Cum igitur teneatur non iustitiam, sed sua peccata confiteri; sequitur, quod non ad id tenetur, ut iudicetur dignus, & à DEO absolutus, sed ut à Vicario Christi absoluaatur.

Quod iterum confirmatur, quia si Sacerdotibus non est data maior potestas in hac re, quam

Cap. V. De Effectibus & utilitate

quàm ad ostendendum, quis sit absolutus, seu absolute dignus, sequitur, auctoritatis supradictæ sensum esse; Peccata, quæ ostenderit esse remissa, quod videtur absurdum: Nam si remissio, per DEVM facta, præcedit remissionem seu sententiam Sacerdotis; nil igitur ad remissionem peccatorum agit, quòd Sacerdos postea ostendat illum esse absolutum, vel non.

QVARTO, Sacramentum Pœnitentiæ est secunda tabula post naufragium; sicut Baptismus est prima. Igitur sicut Baptismus actu liberat hominem à naufragio, præstando gratiam primam, ita & Pœnitentiæ Sacramentalis; aliòqui si homo semper est iustificatus, antequàm huiusmodi Sacramentum accipiat; quomodo conuenit de hoc Sacramento dicere, quòd est secunda tabula post naufragium?

QVINTO. Si nunquam per Absolutionem Sacramentalem à Sacerdote prolatam, cõfertur peccatori prima gratia, igitur, quod absurdum nimirum est, institutio Sacramenti Pœnitentiæ non fecit lapsis faciliorem viam reparationis, sed potiùs difficiliorem. Adiecta est enim necessitas Confessionis supra ea, quæ ante legem gratiæ requirebantur; neq; tamen per eam faciliùs venit ad gratiam, si nunquam in ea iustificatur peccator.

Si quis dicat, præcepto Confessionis difficiliorem nunc esse factam consequendæ salutis

lutis rationem, solemus istam difficultatem minuere, dicentes, eam difficultatem, hac, re-compensatam esse, quòd per eam multò faciliùs maioriq̃ue compendio, quàm olim, iustificari nunc possumus, ac sepè iustificamur. At verò hæc responsio prorsus tollitur, neq; ei locus esse vllus potest, si nunquam hac via peccator redit in gratiam cum DEO.

SEXTO, qui peccatoribus, in extremis agentibus, vel negligentia, vel aliquo inepto scrupulo pœnitentiã negant, grauius increpantur ab Ecclesia, & animarum homicidæ censentur, vt est videre in Decretis. Aliquando igitur confertur prima gratia peccatoribus per Sacerdotalem Absolutionem: Nam si nunquam ea per ipsam confertur, non est, cur homicidæ animarum cœseri queant, cum nullus ob ipsorum negligentiam, aut crudelitatem, pereat.

Decret. 26.
q. 6.

Nunquid SS. Patres, & veteres Doctores Ecclesiæ realem hanc peccatorum remissionem, quæ fit per Sacerdotes, etiam agnouerunt, & docuerunt?

Quæstio.
IX.

Maximè. Pleni sunt eorum libri testimoniis, quibus hanc suam sententiam testatam reliquere.

Respōsio.

Hilarius Petro hanc autoritatem elegantissimè

Hila. c. 16.
in Matth.